

LUŠTĚNINY

I. TRIMESTR

2018/2019

72

Úvodník

Vážení čtenáři,

je tu nový školní rok a s ním i spoustu povinností a nejen těch školních. Proto jsme pro Vás přichystali v tomto vydání několik srdce i duši rvoucích básní a Petrichor. Pro ty, co čekají taneční, pár informací, a kdyby se náhodou někdo rozhodl jet do Číny, tak tu najdete pět frází, bez kterých se tam rozhodně neobejdete. Můžete si přečíst také rozhovory s našimi studenty a další. Doporučuji si vzít čaj/kafe/kakao, zalézt pod deku a užít si letošní poslední vydání Luštěnin. Za celou redakci Vám přeji klidné prožití svátků.

Eliška Košťálová

šéfredaktorka
Eliška Košťálová

redakce
Anna Tábořská
Barbora Škývarová
Matěj Hajský
Romana Pacáková

Do čísla přispěli
Jan Kubáček
Ondřej Košťál
Anna Lehmannová
Vanessa Matějovská
Tadeáš Pikous
Filip Jansa
Andrea Mašínová
Magdaléna Šlapáková

Jazyková korektura
Mgr. Anna Zelenková

Sazba a grafika
Mgr. Martin Turčík

Ilustrace
Eva Rydvalová

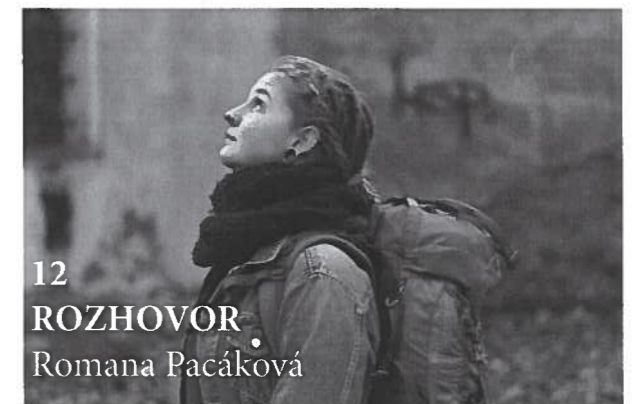
Obsah

02	Editorial
04	HOAXY Chemikářka vraždí na gymnáziu Jak vypadá sklad na Doctrině
05	Užitečné čínské fráze
07	PETRICHOR
08	Taneční
09	Poezie
10	ROZHOVOR David Šlapák
12	ROZHOVOR Romana Pacáková
17	MALOVÁNÍ SVĚTLEM Ondřej Košťál
19	Robert Fulghum

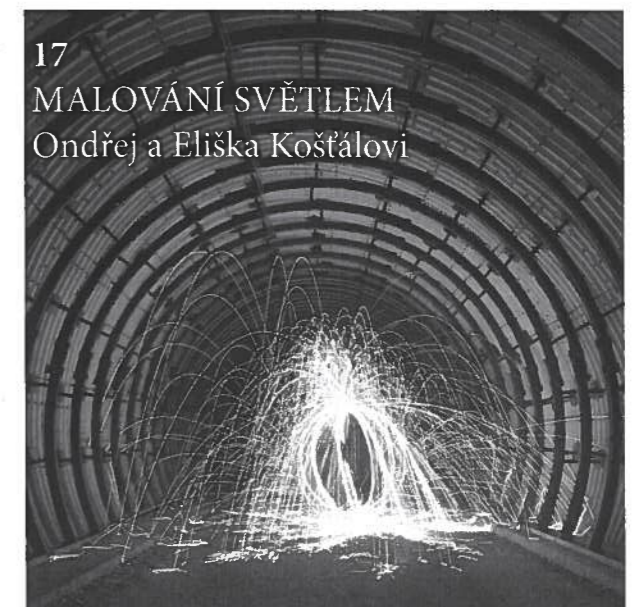
08
TANEČNÍ

10
ROZHOVOR
David Šlapák

12
ROZHOVOR
Romana Pacáková

17
MALOVÁNÍ SVĚTLEM
Ondřej a Eliška Košťálovi

HOAXY

O DOCTRINA - PODJEŠTĚDSKÉM GYMNÁZIU

★ Hoax, neboli “fake news“ je falešná zpráva, která je rozšířena za účelem vyvolat paniku.★

I Chemikářka vraždí na gymnáziu

Liberecké gymnázium šokuje celou republiku krutým a krveláčným útokem na studenta. Máme pro Vás aktuální dění z Doctriny - Podještědského gymnázia v Liberci.

Učitelka chemie chtěla svým žákům ukázat neobvyklý pokus. Jedna z hlavních přísad na pokus byla krev! Chemikářka Mgr. Dana Šturmová trpící upírismem však vypila svůj příděl prasečí krve ráno k snídani, tudíž neměla dostatek krve na pokus pro žáky. Vybrala si ten nejdrastičtější způsob, jak si krev obstarat! Jednoho

ze svých neoblíbených studentů řízla nemilosrdně žiletkou do ruky. Poté přede všemi žáky z Josefa Daniela odebrala pipetou pár litrů krve. Ostatní studenti i s Josefem Danielem na místě zkolabovali. Co se dělo dál na místě činu jsme se zeptali majitele školy Patrika Veronika. „A víte co, mně to je vlastně jedno, je to moje přítelkyně a chtěla trochu krve i k nám domů, dělá z toho výbornou zálivku na vepřovou pečení.“ Spolužáci se k tomu vyjádřili jasně... „Nikdo Pepu neměl rád, byl divný a velmi otravný. Svůj

trest si zasloužil.“ Velmi uznávaný pražský psycholog Matyáš Kocián nám odpověděl na náš závažný dotaz ohledně Mgr. Dany Šturmové a jejího zdraví. „Dana jeví silné známky psychické nevyrovnanosti a fixaci na děti a proto mu chtěla ublížit. To dítě je pouze střípek z její skládačky. Daniela je jinak zcela v psychickém pořádku. Ručím za ní.“

To bylo vše, čusík, Váš H.D.

Anna Lehmannová,
Andrea Mašínová,
Filip Jansa,
Magdaléna Šlapáková

rodiče, jejichž ratolesti navštěvují onu školu.

Hrozí Podještědskému gymnáziu jeho zrušení, nebo budou důkazy mluvit v jeho prospěch? Jedná se pouze o rafinovaný podvrh, který má za cíl zničit konkurenční gymnázium? Půjde ředitelka do vězení?

Již mnohokrát jsme se paní ředitelku a personál školy snažili kontaktovat, avšak neúspěšně. Skrývají snad něco, co má zůstat utajeno zrakům veřejnosti? O situaci vás budeme dále informovat.

Vanessa Matějovská

Jak vypadá sklad na Doctrina - Podještědském gymnáziu?

V malebném městečku na severu Čech, blízko hranic s Polskem a Německem, je postavena budova Podještědského gymnázia, kterou navštěvuje 214 studentů. Dne 24. června, kdy už se blížily poslední dny školního roku, otrásla institucí šokující zpráva, neboť ve skladu v přízemí byla v naprosto ohavném stavu nalezena mrtvola.

Specialista patologického oddělení MUDr. Bláha, tvrdí, že jakákoliv manipulace s tělem by mohla mít katastrofální následky. Tělo

není ve stavu, kdy by jej mohli přenášet bez možnosti poškození nebo úplného zničení důkazů.

Jak se s nastalou situací vypořádávají rodiče studentů? Zeptali jsme se jednoho z nich! „Myslím, že toto zjištění je naprosto neúnosné. Z osvědčené zkušenosti vím, že tato škola nemívá žádné problémy, o to víc mě takovéto zjištění šokovalo. Následující rok plánuji přestup mého dítěte na jinou školu,“ řekla nám Eva Nováková. Podobně se vyjadřují i jiní

Užitečné čínské fráze

Jestli se nějaký (ne)šťastlivec čtoucí tohle číslo chystá do blázince jménem Čína, je potřeba důkladná příprava. Nejen mentální, ale i jazyková. Proto jsem pro Vás připravila 5 frází, které jsem v poslední době

užívala, možná častěji, než je hodno. Jsou to frázičky, které se budou zamlouvat zejména ztraceným malým bytostem, jako jsem já sama. Jedná se totiž víceméně o fráze, které si na něco stěžují.

1. Tingting 下课!
[Ting ting] [xiàkè]

Význam: Tingting, je čas skončit hodinu!

- Naprostá nutnost, pokud se tu rozhodnete chodit do školy. Nezbytná v případě, že Vaše učitelka je Tingting. Oblíbená fráze zejména u mexických spolužáků.

P.S. Nedoporučuji užívat v případě známek otrávenosti či frustrace u učitelů, může mít vedlejší následky.

2. 请一杯冰水。
[Qǐng] [yíběibīngshuǐ]

Význam: Jednu skleničku studené vody, prosím.

- Doporučuji vyslovit v každé restauraci v případě, že si objednáte vodu. Horkou vodu pít nechcete. Obzvláště ne, když je venku 38 stupňů, AQI (výše hodnoty smogu) 150 a cca 90% vlhkost.

3. 不 - 要
[Bú yào]

Význam: Nechci to.

- Užitečné v podstatě kdekoli na ulici, pokud si nechcete koupit fejkové zboží v pochybném kamrlíku někde poblíž hlavní nákupní třídy za nesmyslnou cenu (i když Vám slibují „Very good quality my friend, I give you the lowest price!“).

4. 给 - 我有点儿便宜!
[Gěiwǒyǒudiǎnrpiányi]

Význam: Dej mi to trochu levněji.

- Značné využití, pokud jste zavřeni v tom kamrlíku s fejky a nezbyvá Vám de facto nic jiného, než si něco koupit. Anebo pokud jste tam zavřeni dobrovolně.

5. 为 - 什么?!
[Wéishénme?!]

Význam: Proč?!

- Nevím, co na tomto tříslabikovém slově je, ale v Šanghaji se zdá neuvěřitelně uspokojující. Je to takový lék na duši – stojíte v 8.00 ráno v metru, nemůžete se pohnout vzhledem k návalu lidí, řeknete si „WEISHENME?!“

- Sedíte na hodině, zbývá Vám 50 minut a tak si povzdychnete „WEISHENME?!“

- Stojíte v dvouhodinové frontě na vstup do turistické atrakce a řeknete si nahlas „WEISHENME?!“

Odpověď na tyto otázky je jednoduchá, přesto je lepší ji nevyslovovat. „YINWEI ZHONGGUO.“ V překladu „Protože Čína.“

Anna Táborská

请 给 为

STUDENTSKÁ FIRMA

WRAP 'N' ROLL

ORIGINÁLNÍ BALICÍ PAPÍR

NECHTE SI NAVRHNOUT
VLASTNÍ BALICÍ PAPÍR

NEBO SI VYBERTE Z NABÍDKY
NÁMI VYTVOŘENÝCH VZORŮ

ČI DOPLŇTE SVŮJ DÁREK
DESIGNOVOU JMENOVKOU

VÍCE INFORMACÍ:

FACEBOOK

WRAP 'N' ROLL

EMAIL

WRAP.N.ROLL
@DOCTRINA.CZ

INSTAGRAM

@GYMNAZIUM
_DOCTRINA

PETRICHOR

[příjemná vůně, která často doprovází první déšť
po dlouhém období teplého, suchého počasí]

Snílek pod tlakem zdajíc se nikdy nekončících potíží. Vstane, odejde, přijde, usne. Vstane, odejde, usne, vstane, usne, usne, usne. Dny letí rychlostí listů, jež představují střípky jejího života. Nevnímá ve škole, po cestě, nevnímá ani rodiče mluvící o její nevnímavosti. Nejvíc bdělá si připadá v noci. S tichem, které ji vítá. A s tím i chvíle o něčem přemýšlet. O tom se nikdy neprobudit. Noci se zdály být delší než dny a ona doufala, že jednou budou trvat navždy. A teď tu jsi ty. Motýli ubývají na kráse. Místo toho se do popředí dostávají můry. S jednoduchostí, kterou ona tak

obdivuje.

Potěšení jí dříve přinášely činy, které se snažila zakrýt. Sníh, tak zářivě bílý. Ona ho obohatila o rudé skvrnky.

Ještě před chladem zažívala žár, pravý opak. Se zdánlivě důležitými.

Paži si už dokáže celou obejmout. Čeká na tebe.

„Michalangelovi ruce na Davidovi, bylo to vážně tak špatné? Jestli ano, nepatřím sem.“

Nebe bez pochybností, tam je svět, kam se hodí. Na světě s cestami, uličkami, kličkami a s bytostmi, které se snaží být perfektní nechce a ani nemůže.

Je tu, právě spí. S jediným přáním v myslí.

Běž k ní. Vem ji za ruku. Skryj ji před samotnou nocí, dnem, celým světem. Obejmi ji a nepouštěj se. Bude to nejkrásnější odchod, tam na oblohu. Tam, kde hraje hudba z jejich jarních snů. A jak se po dlouhé době objeví ten zázračný úsměv, se slovy „tady je vždy podzim“ ji uveď do ráje.

Barbora Škývarová

Taneční

Pondělí, 3. září, těsně před šestou hodinou odpolední jsem se pomalu, ale jistě blížil k Domu kultury Liberec. Vůbec jsem nevěděl co čekat, ale doufal jsem, že to bude stát za to. Tanečních jsem už totiž měl po krk, ještě než vůbec začaly. Pátek předtím jsem strávil 8 hodin vybíráním správného obleku. Nakonec to skončilo koupěním velmi slušivého šedého obleku a nervového zhroucení mého strýčka (byl to boj!). Víte, když lidé jako já, nemají žádný styl, potřebují v takových situacích odbornou pomoc. V mém případě strýčkovu. Přišel jsem na poslední chvíli, což všechny překvapilo, jelikož jsem známý svojí dochvilností. Lidí bylo o něco více, než jsem čekal, ale i tak jsme se s mými spolužáky sebrali a šli dovnitř. Vyšel jsem nahoru, sedl jsem si a čekal. Sál se nepřestával plnit. Deset minut po šesté se začalo. Pán, který nás měl vést našim dobrodružstvím po dalších 14 lekcích, vypadal vcelku sympaticky. Představil nám „diskžokeje Páju“ a po úvodní řeči, která nám vyvrátila díru do hlavy, se začalo tancovat. Takový rychlý

začátek nečekal nikdo! Musím vám říct, nevím, jestli byla větší zábava pozorovat naše překvapené obličejy na první

lekcí nebo na té druhé, kde jsme začali hned po příchodu do sálu. Ale průběh byl poté vždycky stejný – opakování, zkoušení a zapojení nějaké nové otočky či pohybu a skoro až filozofické vysvětlování našeho „Pana vedoucího“ o tom, že tanec je vlastně pouze chůze a že všechny pohyby jsou stejné. Takhle to šlo až do čtvrté lekce, kterou bylo stolování. Té jsem se úspěšně vyhnul, protože už samozřejmě všechno znám. Šestá lekce – I. prodloužená - tanečníci a tanečnice byli hvězdami večera. Nebo jsme jimi původně měli být... Tři hodiny a čtyřicet pět

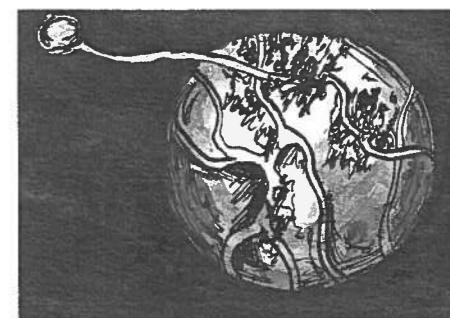
minut neustálého tancování, vylučování kožního mazu a zpívání písniček. Prostě úžasný večer, po kterém si obvážete bolavé nohy, ošetříte modřiny od podpatků a naložíte se do vany. Jedenáctou lekcí nás čekala II. prodloužená, takzvaná kotyliónová. Já jí říkám pětihodinová společenská sebevražda. Já a moje taneční partnerka jsme sice výjimeční tanečníci, ale stejně se nám nepodařilo aspoň jednou nenarazit do jiného tanečního páru. Představte si Brownův pohyb: částice - v našem případě tanečníci - se v látkách - na tanečním parketě - neustále chaoticky pohybují. Prostě mela. Nikdy jsem si nemyslel, že můžu být unavený, pohmožděný a přitom tak spokojený. Zakončení celého kurzu vyvrcholí zítra, 2. prosince 2018 na věnečku. Vyvolenou dvanáctku čeká taneční soutěž. Z naší třídy se nominovalo šest párů, takže počítám s velkou šancí na výhru. Jsem nervózní a bojím se, ale hlavně mě mrzí, že to skončí. Protože s ním skončí i můj velmi slušivý šedý oblek na dobu neurčitou ve skříni, kde na něj bude sedat prach a chlupy od mého kocoura.

Jan Kubáček

/trochu víc/

Měkký mech a klidný břeh
a jeden poutník, co šťastně vzdech:
Tady není zeď,
tady nejsou hranice.
Jenom klidně sed'
a pomysli na více...

/podzimní/

Dívám se, jak bříza ve větru se klátí.
Sedím a čekám –
můj čas se rychle krátí.
Je podzim – čas jít spát.
Jen vzpomínky v srdci
mě budou hrát.

/chladný vzduch/

Dýchej ten chladný vzduch.
Cítíš? Cítíš ten drobný vzruch?
To starý vzduch nám šeptá
příběh o svém životě.
Na nic se nás neptá,
umíráme v nahotě

/kapka deště/

Lehký jako kapka deště,
jako dítě chci žít ještě.
Čas však nemá slitování,
již unaven jsem od vstávání.
Kosti sešly, kůže praská.
Skřípe zuby – smrt už mlaská.

/vzpomínka na dva holuby/

Vzpomínám na dva holuby.
Seděli na střeše. Jedli – cosi si
dávali do huby.
Pak jeden z těch ptáků vzlétl a
druhého tam zanechal.
Druhý létat neuměl. Vzlykal, teskně
halekal.
Seděl tam a čekal, kdo mu jednou
pomůže.
Dnes už holub nežije – zbyly tam
jen dvě růže.

/srdce/

Přál bych si probodnout své srdce,
ať z něj vykrvácí žal,
utopit ve studené řece
ten krutý rudý sval.
Přál bych si zničit srdce cizí,
jako zničili to mé.
Chci ať na vždy zmizí
vše dobré i to zlé.

/cesta/

Cest – těch jsou tisíce.
Jsou cesty ze Země až k vrcholu
Měsíce.
Jsou cesty přes lesy, pole a rozvod-
něné řeky.
Projít ty cesty všechny by trvalo
věky.

Která je ta správná?
Ta správná cesta.
Ta jedna jediná,
ta jedna ze sta.

Tadeáš Pikous

Ve frontě na oběd ho možná předběhnete, ale na 3000m se ani nesnažte.

Věk
15 let

Bydliště
Liberec

Závodní sport
atletika

Koníčky
běžky, kino,
kamarádi

Čemu se věnuješ?

Věnuju se atletice, pak ještě hraju tenis a v zimě se nezávodně, ale aktivně věnuju běžkám.

Jak dlouho už sportuješ?

Já sportuju závodně od svých osmi let, ale rodiče mě vedli ke sportu už tak od čtyř. Ale ty první závody byly tak v osmi.

Máš nějakou speciální přípravu/rituál před závodem?

Před závody atletiky vždycky poslouchám AC/DC. To mě docela nakopne.

Máš ještě jiné koníčky?

Mám taky koníčky, hlavně mě baví koukat na nové filmy. Chodím často s kámošema do kina.

Jak si čistíš hlavu?

Šamponem, nejrady mám Ké-rastase s vanilkovou vůní. To je můj favorit.

Jak vycházíš se sestrou, je ti konkurencí ve sportu a máte nutkání jeden druhého předhánět?

Jo, tak ona je taky docela dobrá v atletice, takže ta konkurence tam je znát. Ale je to dobře, protože si navzájem přejeme. A právě kvůli konkurenci soutěžíme třeba také o post nejlepšího sportovce v rodině.

Jak jsi na tom s časem, stíháš se připravovat do školy, nebo si užít

jiné radosti života?

V poslední době už to moc nejde se školou, ale kdyby to bylo špatný, jsem připraven v budoucnu to nějak omezit, nebo zrušit nějaký sport. Spíš bych se chtěl věnovat škole. V poslední době už je to se školou opravdu horší.

spolužáků taky cítím velkou podporu, často mi pográtulují, nebo za mě udělají nějaký projekt, když to nestíhám se sportem.

Co tě motivuje ke sportu?

Nejvíce úspěch a výsledky, protože to je takové zúročení té dřiny.

Když trénuješ, jsi spíše typ, který na sebe rád strhává pozornost, nebo se plně věnuješ svému výkonu?

Při tréninku se soustředím hlavně na sebe a svůj výkon, to radši nechám na dráze všechno, ale když je závod a vím, že vedu, to si to vychutnám a nechám to publiku.

Máš svoji tajnou radu, jak být dobrý sportovec?

Musí tě to hlavně bavit a musíš být ochotný obětovat čas, úsilí a hodně trénovat.

Používáš nějaké chemikálie ke sportu (energetické nápoje, rychlé cukry), nebo jsi bio?

Já jsem spíš ten přírodní typ, z chemikálií toho moc nepoužívám, občas, když se cítím fakt špatně, tak si namíchám třeba ionťák, ale zatím to neřeším, a myslím si, že mi to ani nějak nepomáhá.

Matěj Hajský

David
Šlapák

Úspěchy

první místo na MČR v disciplínách běh na 3000 m na dráze a přespolní běh, první místo na mezinárodním utkání (Česko, Maďarsko, Slovensko, Slovinsko a Chorvatsko) 3000 m na dráze.

Dvakrát týdně pomáhá drogově závislým. Denně ji potkáváte na chodbě školy. Znáte se?

Sešli jsme se před nádražím, Romana mě vede na jednu ze šleháren. Hned při vstupu do podchodu klopí zrak k zemi a rychle přejíždí všechna zákoutí. V Mostu k naději pracuje teprve půl roku, ale svým povoláním je již „postižená“, hledá totiž po zemi použité stříkačky. Po pochůzce po dvou šlehárnách jich máme v kontejneru cca 10.

Studentka a terénní pracovnice.

Co jste víc?

Asi tak dost půl na půl, bych řekla, ale důležitější je studium samozřejmě.

Neměla byste být víc studentka, ve vašem věku?

Myslím, že je to víc individuální, ale určitě jsem víc studentka, víc času věnuju studiu než práci.

Jak jste se dostala k práci terénní pracovnice?

Chodím do nemocnice jako dobrovolník na spinální jednotku k vozíčkářům a k ochrnutým. Zjistila jsem, že mě hrozně naplňuje

dobrovolnická aktivita. Věděla jsem, že existuje nějaký Most k naději tady v Liberci, pracují tam moji kamarádi. Prostě jednoho dne jsem si řekla, že bych tam chtěla dělat dobrovolníka, a tak jsem tam šla. Domluvila jsem si

deníky. Zároveň je čas na chytání materiálu, který si nosíme v batohu, pytlíčujeme brčka například. Dopoledne taky chodíme s klienty na úřady nebo k lékaři. A v jedenáct nebo až v jednu hodinu se chodí do terénu.

Nejhorší co jsem zažila bylo když klient přišel s malým dítětem, to pro mě bylo nejtěžší.

schůzku s ředitelem a vedoucím. Řekli mi, že to je úplně super, to co chci dělat, ale proč bych to měla dělat jako dobrovolník, když mi mohou nabídnout maličký úvazek. Ale bylo to trochu komplikované věkem, protože tady v těch službách můžu pracovat až od 21. Já tam šla v 18ti. Tím, že mě zná vedoucí terénních pracovníků a kolega, který tam je nejdéle, vyřešilo se to tak, že se do mých 21 stala mojí garantkou vedoucí K-centra. Jsou ale věci, které dělat nemůžu, třeba netestuju na virová onemocnění.

Jak vypadá den terénního pracovníka?

Dopoledne máme čas na administrativu, které je tam až příliš, podle mě. Píše se měsíční, čtvrtletní, pololetní, roční hlášení. Každý klient má svou složku, píšou se

Jak probíhá setkání s klientem? Máme mobilní telefon, na který nám může zavolat každý i když třeba jen najde pohozenou stříkačku, domluvíme si čas a místo a provedeme výměnu, poradenství nebo se domluvíme na testování. Když je čas, tak si i popovídáme, jak se vede.

Co je to “provedeme výměnu”? Výměnný program injekčního materiálu plus HR materiálu. Klient nám dá špinavé stříkačky do kontejneru a my mu za ně dáme čisté a vše, co potřebuje k bezpečnější aplikaci.

Jak vypadá váš typický klient. Obecná představa je člověk ve špinavém otrhaném oblečení, nevonící, bez domova vedle kterého byste si nesedla v MHD? Rozhodně ne! Jsou tam i takoví

Romana
Pacáková

Studentka, terénní pracovnice v Mostu k naději, dobrovolnice a organizátorka různorodých akcí.

klienti, ale taky takoví, kteří mají rodiny, práci a nepoznal byste na nich, že užívají nějakou drogu, minimálně ne na první pohled. To spektrum je tam neuvěřitelně široké, od mladých lidí po důchodce. Muži, ženy, bílí, černí... To je jako byste řekl, že všichni studenti gymnázia jsou úplně stejní.

A vzít použitou stříkačku a vyhodit ji do koše? Tak to je to nejhorší co můžete udělat.

My jsme na místě, kterému říkáte šlehárna. Co to je šlehárna?

Šlehnout znamená slangově aplikovat si nitrožilně drogu. A šlehárny jsou místa, kde často nacházíme pohozené injekční stříkačky.

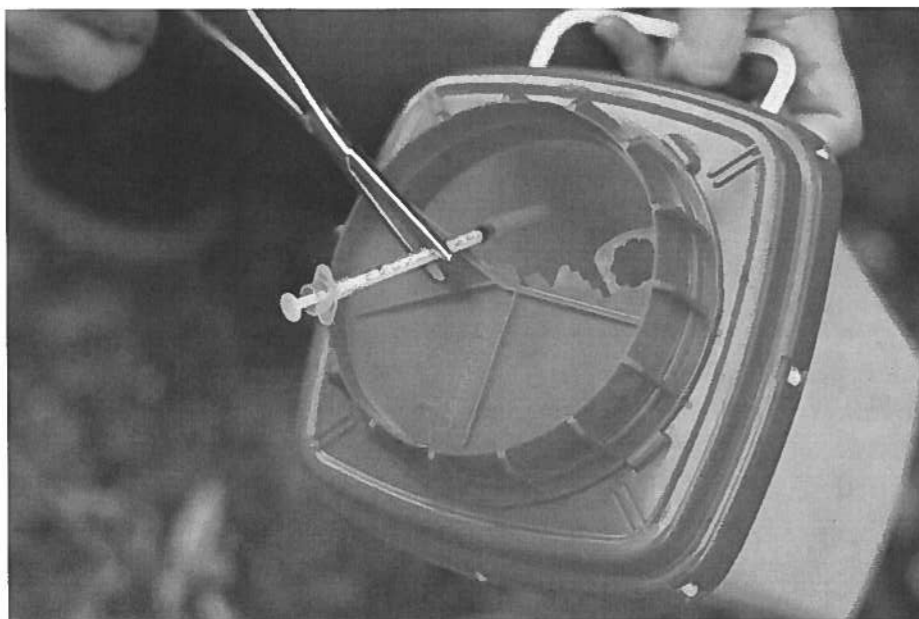
Navštívili jsme dvě taková místa, obě jsou pouze několik metrů od veřejné komunikace, kde denně projde tisíce lidí i dětí. Je takových míst hodně v Liberci?

Hmm... Záleží, co znamená hodně, pro někoho, kdo o tom nemá žádnou představu, to hodně je, podle mě to tak zlé není.

A je jich víc než 10?
Určitě.

Míň než 100?

Asi ano, ale nemám zmapovaný celý Liberec. Ale stříkačky se válejí i na Šaldáku a před radnicí.

A vzít ji a vyhodit do koše?

Tak to je to nejhorší, co můžete udělat. Můžete kontaktovat městskou policii, ale to není jejich primární náplň práce. Takže je lepší zavolat k nám, terénnímu programu, a my se o to postaráme.

Jaký nejhorší zážitek máte z terénu?

Nejhorší, co jsem zažila, bylo, když klient přišel s malým dítětem, to pro mě bylo nejtěžší, ale pak jsem zjistila, že matka se o dítě stará. Probrala jsem to na poradě, probírala jsem to se svou garantkou, která se hodně věnuje závislým matkám, a řešily jsme postupy v těchto situacích. Slyšel jste o syndromu špatné matky?

Ne.

To znamená, že i když dítě nemá materiální jistotu, nemá například všechny hračky, je pro něj lepší zůstat u biologické matky. To mi hodně pomohlo, když jsem se o tom dozvěděla.

Jak často chodíte do terénu?

Chodím 2x týdně, jednou za dva měsíce jezdím na supervizi, plus

jednou měsíčně chodím na poradě týmu. Občas na nějaké konference.

Změnila práce terénního pracovníka váš pohled na drogové závislé?

Zjistila jsem, že ne všichni uživatelé drogy vypadají jako klasické smažky. Často by to na nich člověk ani nepoznal. A pak taky to, že ne vždy si za to klienti mohou sami.

Jak na vaše rozhodnutí reagovali rodiče?

Ze začátku to nebylo vůbec dobré, protože měli strach, samozřejmě. Báli se, že budu pracovat s feťákama. Měli velké předsudky, snažila jsem se jim dokola vysvětlovat, že budu očkována proti žloutenkám a že tam jsou striktní pravidla. Kolega, který tam je nejdéle, měl nejhorší zážitek, že mu klient nadával po telefonu. Nebezpečí tam není moc velké. První měsíc měli strach o moje studium. Zjistili, že to zvládám, a začali se ptát na věci ohledně práce. Časem poznali některé moje kolegy a zjistili, že to chci hrozně moc dělat. Teď už jsou s tím v pohodě a podporují mě.

Proč ke studiu další práce?

Mě moc nebaví mít nějaký volný čas. Dělán v terénu, protože mě to hrozně baví a samozřejmě protože potřebuji peníze. Je to taky

dobrá průprava na vysokou školu, protože chci jít studovat adiktologii. Chtěla bych se pohybovat v těchto sférách. Nevím, jestli přímo s drogovou klientelou, ale určitě v sociální sféře.

Co je to adiktologie?

To je studium závislostí, nejen látkových, jako jsou drogy, ale i gambling a další.

Na jaké škole?

Na 1. lékařské fakultě Univerzity Karlovy.

A jak změnila tahle práce Vás?

Asi mě to naučilo brát věci tak, jak jsou. Nevím, jak to popsat. Pomáhá mi to v zodpovědnosti, dodržování pracovních pravidel, to jsem se musela naučit. Taky komunikace s týmem je u nás hodně důležitá, protože pracujeme vždy v terénu ve dvojicích. A musíme fungovat jako tým. To jsem se taky musela učit.

Jste studentka denního studia na gymnáziu, což není lehká škola a do toho 2x týdně chodíte do práce. Jak se to dá skloubit?

Já vlastně chodím jen do terénu, což znamená, že chodím od jedné hodiny. Nechodím na celých 8 hodin. Mně neskutečně vyšla vstříc paní ředitelka, za kterou jsem přišla, že mám možnost dělat tuhle práci, že je to možnost dost neobvyklá v mém věku a vzhledem k dosaženému vzdělání, ale že bych chtěla psát maturitní práci spojenou s tímto tématem a že bych to chtěla jít dál studovat. A

požádala jsem ji o uvolnění z výuky z odpoledních hodin ve čtvrtek a pátek. A pokud by to mělo negativní vliv na moje studijní výsledky, tak počítám s tím, že o to uvolnění přijdu. Uvolnění jsem naštěstí dostala.

Jak vypadá uvolnění z výuky ve vašem případě?

Nemám žádné úlevy, když se píše test, tak ho píše bez ohledu na to, že jsem tam předchozí hodinu nebyla. Mám třeba náhradní práci z jiného předmětu, který je pouze jednohodinový.

Píšete tedy všechny testy jako ostatní?

Ano.

Máte čas se učit? Jaká jste studentka?

Mám, všechno jde, když se chce. Celkový průměr mám přes 8, což je fajn. Je to taky díky tomu, že mi pomáhají spolužáci, za co jim moc děkuji.

Vy jste se na několik měsíců odstěhovala na Moravu a studovala jste na jiném gymnáziu. Na jakém?

Já jsem se odstěhovala do Zen Budhistického centra na Moravě a tam jsem studovala státní gymnázium v Jevíčku, 4 měsíce.

A můžete je srovnat?

Gymnázium Jevíčko patří k těm lepším. Údajně je to super gymnázium, ale je to státní gymnázium. Státní a soukromé gymnázium se nedá moc srovnat. Tam absolutně chyběl individuální přístup ke

studentům. My jsme byli všichni stejní. Hodiny tam vypadaly tak, že student seděl a zapisoval si, co učitel vykládal, a když se chtěl student doptat, tak profesor to dost často nevěděl. Já jsem třeba tady z gymnázia zvyklá z dějepisu, že ani není dobré se ptát, protože se toho dozvíte až příliš. Hodiny probíhají úplně jinak, pracujeme s internetem, s literaturou, ve skupinách, navzájem prezentujeme témata, děláme prezentace. Samozřejmě jsou hodiny, kde je potřeba si zapisovat. Na chemii děláme experimenty, laborky a tak.

Říkáte, že se nedá srovnat státní a soukromé gymnázium. Ale ta soukromá mají často nálepku, že jsou jen pro bohaté a že se na nich známky kupují.

Jste bohatá?

Ne. Ani trochu.

A kolik známek jste si už koupila?

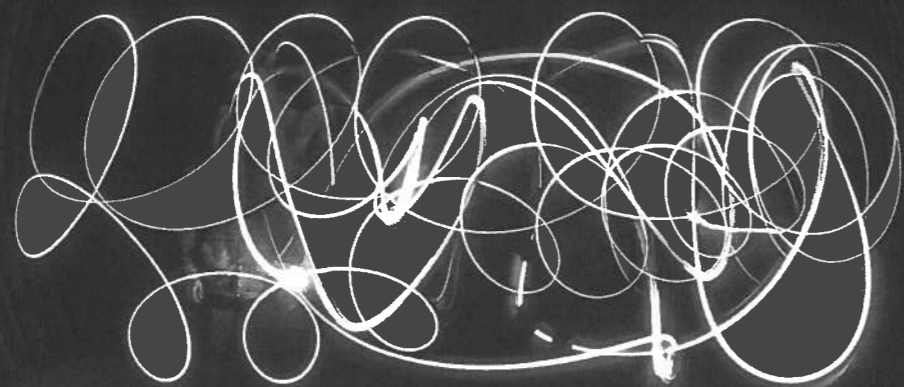
Asi Vás to překvapí, ale vůbec žádnou. Často se setkávám s tímto názorem. Zažila jsem za čtyři roky několik studentů, které ze školy vyhodili a školné měli zaplacené. Je to předsudek.

Kde se vidíte za 10 let?

Chtěla bych na magisterské studium, to je 5 let, to mi bude 25. K tomu bych chtěla pracovat, nevím, jestli někde v terénu, ale určitě v nějaké sociální službě. Noooo... Pak eventuálně třeba doktorské studium... Já to moc neumím říct. Stát se ale může cokoliv, já si vždy něco naplánuju, a pak se třeba odstěhuju na Moravu. :-)

Ondřej Košťál

fotograf

fotografie: Ondřej Košťál
instagram: @ondrakostal
web: <https://okkostal.wixsite.com/ondrakostal>

Malování světlem

Pro focení nočních fotek doporučuji používat stativ a dlouhé časy závěrky. To vám umožní hrát si se světlem a zachytit různé obrazce „namalované“ světlem.

Fotografie vlevo

Použito 3x svítilna, červená a modrá fólie pro výsledný efekt.

Fotografie na další straně

Další typ fotky byl tvořen pomocí ocelové vlny, která se vloží do kovové klíčky a přiváže na drátek. Vata se zapálí a i s klíčkou roztočí. Na fotce to vytvoří následující efekt. Stejně tak byla tvořena i fotka s noční oblohou.

U focení s ocelovou vlnou hrozí nebezpečí popálení, proto vždy používáme ochranných prostředků, abychom tomu zabránili. Vždy si pohlídneme okolí, aby nehrozilo, že založíme požár. Proto se nejlépe fotí u vody nebo na asfaltových plochách, kde je toto riziko minimální.

Postup focení

Po správném nastavení foťáku asistent zapálí vatu a začne točit s klíčkou. Poté se zmáčkne spoušť a čeká se většinou 20 vteřin, než se dokončí snímání. V průběhu snímání mám prostor celou scénu ještě nasvítit svítilnou a vytvořit různé efekty. Záleží, jak dlouhý čas uzávěrky si nastavíte.

Ondřej Košťál

Robert Fulghum

Narozený v roce 1933, vydal svou první knihu *Všechno, co opravdu potřebuju znát, jsem se naučil v mateřské školce* (All I Really Need To Know I Learned in Kindergarten) v roce 1988 v New Yorku.

se musím nějak rozhodnout, a buď toho vím příliš, nebo naopak málo. Zmapovaný život není žádná legrace. Tehdy jsem pochopil, že už znám většinu z toho, co je ke smysluplnému životu zapotřebí – a že to není až tak složité. Všechno to znám. A znám to už velice, velice dlouho. Žít podle toho – to už je něco jiného, že? Tohle je tedy moje krédo: **VŠECHNO, CO OPRAVDU POTŘEBUJU ZNÁT** o tom, jak žít, co dělat a jak vůbec být, jsem se naučil v mateřské školce. Moudrost mě nečekala na vrcholu hory zvané vysoká škola, ale na pískovišti v nedělní škole. Tohle jsem se tam naučil: O všechno se rozděl. Hraj fér. Nikoho nebij. Vrať věci tam, kde jsi je našel. Uklízej po sobě. Neber si nic, co ti nepatří. Když někomu ublížíš, řekni promiň. Před jídlem si umyj ruce. Splachuj. Teplé koláčky a studené mléko ti udělají dobře. Žij vyrovnaně – trochu se uč a trochu přemýšlej a každý den trochu maluj a kresli a tancuj a hraj si a pracuj. Každý den odpoledne si zdímní. Když vyrazíš do světa, dávej pozor na auta, chytni někoho za ruku a drž se s ostatními pohromadě. Nepřestávej žasnout. Vzpomeň si na semínko v plastovém kelímku – kořínky míří dolů a rostlinka stoupá vzhůru a nikdo vlastně neví jak a proč, ale my všichni jsme takoví. Zlaté rybičky, křečci a bílé myšky a dokonce i to semínko v kelímku – všichni umřou. My také. A nikdy nezapomeň na dětské obrázkové knížky a první slovo, které ses naučil – největší slovo ze všech – DÍ-

VEJ SE. Všechno, co potřebujete znát, tam někde je. Slušnost, láska a základy hygieny. Ekologie, politika, rovnost a rozumný život. Vyberte si kterékoliv z těch pravidel a řekněte to složitými dospělými výrazy a vztáhněte to na svůj život doma nebo v práci, na svou vládu nebo svůj svět a uvidíte, že to platí, je to jasné a sedí to. A představte

**VŠECHNO, CO
OPRAVDU
POTŘEBUJU
ZNÁT,
JSEM SE
NAUČIL
V MATEŘSKÉ
ŠKOLCE**

si, oč lepší by byl svět, kdybychom si všichni – na celém světě – každý den ve tři odpoledne dali koláček a mléko a pak si lehli a zdímní si s polštářkem pod hlavou. Nebo kdyby základní politikou všech vlád světa bylo vždycky vracet věci nazpátek a uklízet po sobě. A stále ještě platí – bez ohledu na to, kolik vám je let - že když vyrazíte do světa, nejlepší je chytit někoho za ruku a držet se pohromadě.

Po mnoho let jsem se vždycky na jaře rozhodl, že sepíšu svá osobní přesvědčení – takové krédo. Když jsem byl mladší, zabíral můj seznam mnoho stránek; snažil jsem se nic nevynechat, zabrousil jsem do všeho. Připomínalo to soudní spis, jako kdyby slova mohla vyřešit všechny rozpory smyslu bytí. V posledních letech je krédo stále kratší – někdy je cynické, někdy komické, jindy laskavé, ale pořád na něm pracuju. Nedávno jsem si předsevzal, že krédo zkrátím a vyjádřím co nejjednodušeji, aby se mi vešlo na jednu stránku. Plně si uvědomuju, jak je tohle předsevzetí naivně idealistické. Že bych měl být stručnější, mě napadlo u benzinové pumpy. Naplnil jsem nádrž svého starouška superskvělou vysokooktanovou šťávou. Ta rachotina si s ní nevěděla rady a běhal jí z toho mráz po zádech – na každé křižovatce prskala a při jízdě z kopce se ozývalo říhání. Chápal jsem to. Mému mozku a mojí duši se občas stane něco podobného. Přesycení informacemi a po zádech mi pak běhá existenciální mráz – prskám na každé křižovatce života, kde

